

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยถือเป็นเอกลักษณ์และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจ และความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้ชาวไทยสามารถดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชรัชกาลที่ 9 ได้พระราชทานแก่ผู้เข้าประชุมทางวิชาการชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2505 เรื่อง ความสำคัญของภาษาไทย พระราชดำรัสความตอนหนึ่งว่า “...ภาษาไทยเป็นเครื่องมือที่สำคัญซึ่งคนไทยใช้ในการสื่อสาร ดังนั้น คนไทยจึงควรภูมิใจที่มีภาษาเป็นของตนเองมาตั้งแต่โบราณซึ่งเราทุกคนควรจะรักษาไว้...” (กรมวิชาการ. 2539 : 12)

การจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ นั้น มีจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนที่แน่นอน โดยมุ่งหวังให้นักเรียนมีพัฒนาการทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (วรรณิ โสมประยูร. 2542 : 120) การเขียนเป็นทักษะที่มีความยุ่งยากและต้องใช้เวลาในการสอนมากเป็นพิเศษ เนื่องจากการเขียนเป็นการสื่อสารที่มีวิธีการสลับซับซ้อนกว่าการพูด จำเป็นต้องให้ผู้อ่านเข้าใจ โดยไม่มีเสียงสูง ต่ำ หนัก เบา หรือการแสดงสีหน้าท่าทางประกอบอย่างภาษาพูด การเขียนจึงเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาฝึกนานกว่าทักษะอื่นๆ เริ่มต้นแต่การคัดลายมือ การเขียนตัวหนังสือให้ถูกแบบ การสะกดตัวให้ถูกต้อง การถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวหนังสือ ให้ผู้อ่านเข้าใจ ตลอดจนการเขียนถ้อยคำให้สละสลวยได้ประโยชน์ตรงตามจุดประสงค์ (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. 2545 : 42-43)

การเขียนสะกดคำถือเป็นพื้นฐานของทักษะการเขียน เพราะเด็กต้องรู้จักสะกดคำได้ถูกต้องก่อน จึงจะเขียนเป็นประโยคและเรื่องราวได้ (วรรณิ โสมประยูร. 2542 : 156) แต่การเขียนสะกดคำผิดถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญต่อการแสดงออกทางการเขียนในระดับประถมศึกษา (บันลือ พฤกษ์วัน. 2533 : 26) ซึ่งสาเหตุที่นักเรียนมักเขียนสะกดคำผิดมีหลายประการ เช่น นักเรียนไม่มีหลักในการสะกดคำ หรือการฝึกฝนไม่เพียงพอ (สุจริต เพ็ชรชอบ

และสายใจ อินทรมพรรย์. 2536 : 67) รวมทั้งคำที่ขี้นมาจากภาษาอื่นมีหลักเกณฑ์ในการเขียนต่างกัน จึงทำให้มีปัญหาในการเขียนตัวสะกดการันต์ (เอกฉัท จารุเมธีชน. 2537 : 141-156) ตลอดจนการออกเสียงผิด มีแนวเทียบผิด เห็นคำสะกดผิดเสมอจนเข้าใจว่าเป็นการสะกดถูกและไม่สนใจเขียนให้ถูกต้อง (สุปราณี คารากษ. 2539 : 91-92)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนมีทักษะด้านการเขียนที่คืบหน้า ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่ครูเป็นผู้จัดเตรียมไว้ ซึ่งได้มีผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยได้เสนอแนะไว้ดังเช่น ทศนีย์ สุภเมธี (2533 : 156) ได้เสนอแนะไว้ว่า การสอนเขียนสะกดคำยากมีกิจกรรมที่ครูผู้สอนควรนำมาใช้ ได้แก่ จัดให้มีการแข่งขันเขียนสะกดคำยากบนกระดานดำ รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุด โดยรวบรวมไว้เป็นหมวดหมู่ ให้เขียนคำยากแล้วตรวจโดยใช้บัตรคำหรือพจนานุกรม เขียนคำที่สะกดถูกและสะกดผิดบนกระดานดำปะปนกันแล้วให้นักเรียนเขียนคำผิดให้ถูกต้อง กำหนดพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ให้ชุดหนึ่งให้นักเรียนแต่งคำศัพท์โดยใช้พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่กำหนดให้ เขียนรายงาน โดยรวบรวมคำที่มักเขียนผิด นำหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำมาแต่งเป็นคำประพันธ์เพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น และรวบรวมคำที่มักสะกดผิดเข้าเป็นหมู่เป็นพวก แล้วแต่งเป็นคำประพันธ์สั้นๆ นอกจากนั้น สนิท สัตโยภาส (2538 : 173-175) ได้เสนอแนะไว้ว่า ได้แก่ ทำบัญชีคำยากให้นักเรียนไปศึกษา แล้วนำคำเหล่านั้นมาให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ให้นักเรียนไปค้นคว้าคำที่มีความหมายเหมือนกันจากพจนานุกรม ให้นักเรียนหาคำที่มีเสียงเหมือนกันพร้อมบอกความหมาย แข่งขันหาคำพวกเดียวกัน เช่น พระเอกในวรรณคดี เขียนไทยด้วยเกมบอกรบให้ทาย โดยบอกความหมายของคำให้นักเรียนทายพร้อมเขียนคำทายลงสมุด นำคำที่ต้องการฝึกมาแต่งเป็นเรื่อง ทำบัญชีคำที่มีทั้งสะกดถูก และสะกดผิดปะปนกันให้นักเรียนทำเครื่องหมายถูกผิดหน้าคำนั้น และจัดโครงการเขียนถูกวันละคำ

สำหรับกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ดูแลและจัดการศึกษาของชาติ ก็ได้สรุปไว้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เรื่อง คำให้ประสบผลสำเร็จ ได้แก่ เลือกคำจากประมวลคำในหนังสือประกอบการเรียนมาเป็นหลักในการฝึก เลือกคำที่นักเรียนพบและใช้ในชีวิตประจำวัน ฝึก ฟัง พูด อ่าน และเขียนไปพร้อมๆ กัน เลือกฝึกคำที่มีในประมวลคำอ่านในหนังสืออ่านประกอบ เขียนค่าง่ายๆ ที่สะกดในมาตรา แม่ ก กา มาฝึกก่อน เรียนรู้คำใหม่ โดยใช้คำเก่าเป็นพื้นฐาน ฝึกต่อคำ เดิมคำ เพื่อให้ได้คำใหม่ ให้ ฟัง พูด อ่าน เขียน ด้วยการฝึกตนเอง ให้ค้นหาคำเพิ่มเติมจากคำที่กำหนดให้ด้วยตนเอง หากตอบได้ด้วยตนเอง เมื่อปฏิบัติครบขั้นตอน โดยอาจใช้การบอกการเขียน การแสดงกิริยาท่าทาง การตั้งคำถาม และกิจกรรม

เน้นจากรูปแบบต่างๆ ไปหายาก โดยเร้าความสนใจปฏิบัติด้วยตนเองด้วยความสนุกสนาน และใช้วิธีหลากหลายไม่ซ้ำวิธีเดิมในรูปแบบเดียวกัน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2540 : 31)

การสะกดคำยากมีรูปแบบหลากหลายที่ครูสามารถนำไปพัฒนาและปฏิบัติตามขั้นตอน การเรียนการสอน และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ ความสามารถ ความถนัด และศักยภาพของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ภายใต้ หลักการพื้นฐานของแนวคิดการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 175-177) และการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ถือเป็นกระบวนการที่สามารถช่วยให้นักเรียนมีทักษะด้านการอ่านและการเขียนที่ดีขึ้น โดยกระบวนการแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมี ลักษณะดังนี้ คือ นักเรียนในกลุ่มได้ช่วยเหลือ แลกเปลี่ยน และให้ความร่วมมือซึ่งกันและกันใน บรรยากาศที่เป็นกันเองและเปิดเผย นักเรียนในกลุ่มที่เรียนเก่งสามารถช่วยเหลือคนเรียนอ่อน เพื่อให้ตามเพื่อนได้ทัน นักเรียนในกลุ่มจะรับผิดชอบในความสำเร็จของกลุ่ม จึงเป็นการช่วยลดปัญหาการขาดเรียน พฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง และการ ได้ไม่ถึงในชั้นเรียน การที่นักเรียนเก่งช่วยเหลือนักเรียนอ่อน นักเรียนจะเรียนรู้ความคิดรวบยอดของหัวข้อที่กำลังเรียนอยู่ได้อย่าง ชัดเจนยิ่งขึ้น ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่เรียนอ่อนย่อมจะเรียนรู้ความคิดรวบยอดจากเพื่อน ซึ่ง ใช้ภาษาใกล้เคียงกันได้ง่ายขึ้นกว่าการเรียนจากครู ซึ่งอาจใช้ภาษาวิชาการชั้นสูงและเข้าใจยาก นักเรียนได้รับการพัฒนาความคิดเชิงสร้างสรรค์ เนื่องจากได้ศึกษาค้นคว้า ทำงานและแก้ปัญหา ด้วยตนเอง นักเรียนมีอิสระที่จะเลือกยุทธศาสตร์การเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งจะทำให้นักเรียนมี อิสระในการตัดสินใจด้วยตนเอง และประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการบริหาร การจัดการ การเป็นผู้นำ การแก้ปัญหา มนุษยสัมพันธ์และการสื่อความหมายดีกว่านักเรียนที่ไม่มีประสบการณ์ในการเรียนแบบกลุ่ม เพื่อนช่วยเพื่อน และเทคนิคการเรียนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน จะช่วยเตรียมนักเรียนให้ออกไป ใช้ชีวิตในโลกของความเป็นจริง ซึ่งเป็นโลกที่ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจมากกว่าการ แข่งขันแบบเผชิญหน้าห้องเรียน แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนจึงสะท้อนให้เห็นสภาพชีวิตจริงใน อนาคตของนักเรียนภายหลังการสำเร็จการศึกษา (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2545 : 50)

โรงเรียนบ้านหัวหมู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 เป็นโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาให้กับชุมชนตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงช่วงชั้นที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้มุ่งให้นักเรียนอ่านและเขียนให้ถูกต้อง เพื่อใช้กระบวนการ เขียนเป็นทักษะสำคัญในการเรียนวิชาต่างๆ ซึ่งจะช่วยให้อ่านและเขียนหนังสือได้ถูกต้อง แต่ จากการประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในภาคเรียนที่ 1 ปี

การศึกษา 2548 โดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกตามเนื้อหาคำยากในหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เล่ม 2 บทที่ 10-18 ของกรมวิชาการ (2544 : 175) ซึ่งพบว่า มีจำนวนคำยากทั้งหมด 150 คำ และมีคำยากที่นักเรียนมักเขียนสะกดคำผิดจำนวน 70 คำ จำแนกเป็นคำควบกล้ำ จำนวน 21 คำ คำที่มีอักษรนำ จำนวน 14 คำ คำที่สะกดด้วยตัวการ์นต์ จำนวน 14 คำ และคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 21 คำ จากสภาพดังกล่าวทำให้ทราบได้ว่าสาเหตุที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมูส่วนมากเขียนคำยากผิด เนื่องจากนักเรียนขาดพื้นฐานที่ดี ไม่มีหลักในการสะกดคำ การฝึกฝนไม่เพียงพอ และสภาพแวดล้อมไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ (โรงเรียนบ้านหัวหมู. 2548 : 12)

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาไทย เห็นว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ควรได้รับการพัฒนาทักษะการสะกดคำยากอย่างเร่งด่วน จึงต้องการพัฒนาทักษะการสะกดคำยาก โดยใช้แบบฝึกทักษะและกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ซึ่งเหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกใช้แบบฝึกทักษะในการพัฒนาทักษะการสะกดคำยาก เพราะแบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนการสอนอย่างหนึ่ง ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติได้ด้วยตนเอง ได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหา โดยมีครูเป็นผู้แนะนำช่วยเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ผู้เรียน ส่วนเหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกใช้กระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนในการพัฒนาทักษะการสะกดคำยาก นั้น เนื่องจากเป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่เน้นให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อนการทำงาน หรือการปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งเป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย และยังมุ่งให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนนักเรียนที่เก่งกว่า หรือมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง วิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับการจัดชั้นเรียนตามปกติ หรืออาจจะจัดชั้นเรียนตามปกติหรืออาจจัดชั้นเรียนพิเศษ โดยให้นักเรียนรู้จากเพื่อนในวัยเดียวกัน หรืออาจจัดชั้นเรียนให้นักเรียนมีคุณวุฒิหรือวัยวุฒิสูงกว่านักเรียนผู้เรียน นอกจากนี้ครูผู้สอนยังสามารถนำไปใช้กับเนื้อหาตามปกติ หรือใช้ในการทบทวนหรือสอนซ่อมเสริมได้ตามความเหมาะสม

ด้วยเหตุผลดังกล่าวมา ผู้วิจัยจึงได้เลือกใช้แบบฝึกทักษะและกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนในการพัฒนาทักษะการสะกดคำยาก ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ได้รับการฝึกทักษะการสะกดคำยากทั้งการอ่านและการเขียนและรู้จักนำคำต่างๆ ที่จำเป็นมาใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งเป็นแนวทางในการพัฒนาการ

เรียนการสอนวิชาภาษาไทย ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและเป็นพื้นฐานในการเรียนการสอนวิชาอื่นๆ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการสะกดคำยาก โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมู ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะการสะกดคำยาก โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสะกดคำยาก โดยใช้แบบฝึกทักษะและกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการทดสอบก่อนและหลังเรียน

สมมติฐานการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการสะกดคำยาก โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีประสิทธิภาพ 80/80
2. ค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากโดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน สูงกว่าร้อยละ 60
3. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสะกดคำยาก โดยใช้แบบฝึกทักษะและกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. สถานที่ คือ โรงเรียนบ้านหัวหมู อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 2.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมู อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 2 ห้องเรียน คือ 3/1 และ 3/2 รวมนักเรียน จำนวน 45 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนบ้านหัวหมู อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 22 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบง่าย (Simple Random Sampling) แล้วจำแนกนักเรียนตามคะแนนผลการเรียนเฉลี่ย ซึ่งประกอบด้วยนักเรียนที่เรียนเก่ง จำนวน 7 คน นักเรียนที่เรียนปานกลาง จำนวน 7 คน และนักเรียนที่เรียนอ่อน จำนวน 8 คน จากนั้นแบ่งกลุ่มด้วยการหยิบลูกเต๋า โดยให้แต่ละกลุ่มมีทั้งนักเรียนที่เรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน

3. เนื้อหาที่ใช้สอน เนื้อหาที่ใช้สอน คือ คำยาก ที่ได้จากการให้นักเรียน โรงเรียนบ้านหัวหมู อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 เขียนตามคำบอกตามเนื้อหาคำยากในหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เล่ม 2 บทที่ 10-18 ของกรมวิชาการ (2544 : 72) ซึ่งพบว่า มีจำนวนคำยากทั้งหมด 150 คำ และมีคำยากที่นักเรียนมักเขียนสะกดคำผิด จำนวน 70 คำ จำแนกเป็นคำควบกล้ำ จำนวน 21 คำ คำที่มีอักษรนำ จำนวน 14 คำ คำที่สะกดด้วยตัวการ์นต์ จำนวน 14 คำ และคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 21 คำ ดังนี้

3.1 คำควบกล้ำ จำนวน 21 คำ ประกอบด้วย ทรายคร่า กล้าหาญ ปราบณา รัตนตรี กระจือหรือรัน พลาตติง พลัดพราว คร่ำครวญ โปรตีน เกลื่อนกลาด วายปราณ ปราศรัย ไตรจีวร พลังผลอ ถ้างผลาญ พลุกพล่าน สกปรก แพรพรรณ ปลาบปลื้ม ประพุดติ ประสาท

3.2 คำที่มีอักษรนำ จำนวน 14 คำ ประกอบด้วย กิเลส สมัครสมาน ขันหมั่นเพียร พิศวง สำเร็จ ลักษณะ รัชสมัย ช้อยสลาย เสน่หา ขนมครก เอรีดอรรอย ตาลโดนด ริษยา ฉวัดเฉวียน

3.3 คำที่สะกดด้วยตัวการ์นต์ จำนวน 14 คำ ประกอบด้วย นุรุษไปรษณีย์ รัมรงค์ เถาวัลย์ ฟิงเทศน์ อุทาหรณ์ สูญพันธุ์ ประโยชน์ คาร์โบไฮเดรต กฎเกณฑ์ พิสูจน์ บริสุทธิ ปฐมฤกษ์ ภาพยนตร์ ไพรสันท์

3.4 คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 21 คำ ประกอบด้วย สาหัส พเนจร อธิษาศัย สำเร็จรูป หัตถกรรม กตัญญู ลำธาร ศรีทธา บรรพบุรุษ เทพบุตร สุจริต เทศบาล มรรยาท ทรัพยากร ปฏิภูม สามารถ สุขภาพ เกสร อุบัติเหตุ อิสลาม

4. ตัวแปรที่จะศึกษา

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ แบบฝึกทักษะการสะกดคำยากและกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน

5. ระยะเวลาในการทดลอง การทดลองดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2549 รวม 20 ชั่วโมง (ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนและหลังเรียน) ดังนี้

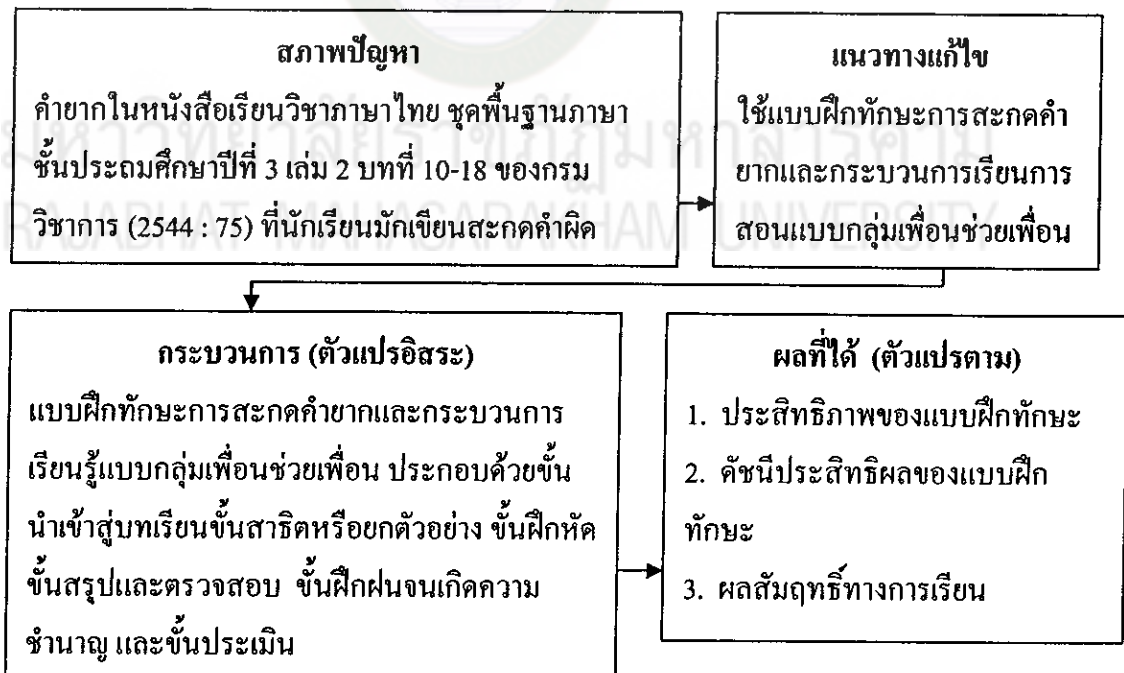
5.1 ชุดที่ 1 คำควบล้ำ จำนวน 21 คำ แบ่งเป็น 3 ชุดย่อย ทำการสอนจำนวน 3 ครั้งๆ ละ 2 ชั่วโมง รวม 6 ชั่วโมง

5.2 ชุดที่ 2 คำที่มีอักษรนำ จำนวน 14 คำ แบ่งเป็น 2 ชุดย่อย ทำการสอนจำนวน 2 ครั้งๆ ละ 2 ชั่วโมง รวม 4 ชั่วโมง

5.3 ชุดที่ 3 คำที่สะกดด้วยตัวการันต์ จำนวน 14 คำ แบ่งเป็น 2 ชุดย่อย ทำการสอน จำนวน 2 ครั้งๆ ละ 2 ชั่วโมง รวม 4 ชั่วโมง

5.4 ชุดที่ 4 คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 21 คำ แบ่งเป็น 3 ชุดย่อย ทำการสอน จำนวน 3 ครั้งๆ ละ 2 ชั่วโมง รวม 6 ชั่วโมง

กรอบแนวคิดการวิจัย

แผนภาพที่ 1 กระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2545 : 132)

นียมศัพท์เฉพาะ

1. คำยาก หมายถึง คำที่ได้จากการให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมู อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 เขียนตามคำบอกตามเนื้อหาคำยากในหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เล่ม 2 บทที่ 10-18 ของกรมวิชาการ (2544 : 23) ซึ่งนักเรียนมักเขียนผิด ดังนี้

1.1 คำควบกล้ำ จำนวน 21 คำ ประกอบด้วย ทรากคร่า กล้าหาญ ปรารณา รัตนตรัย กระตือรือร้น พลาตติก พลัดพราก คร่ำครวญ โปรตีน เกลื่อนกลาด วายปราณ ปราศรัย ไตรจีวร พลังเปลอ ถ้างผลาญ พลุกล่น สกปรก แพรพรรณ ปลาบปลื้ม ประพฤติ ประสาท

1.2 คำที่มีอักษรนำ จำนวน 14 คำ ประกอบด้วย กิลส สมัครสมาน ขันหมั่นเพียร พิศวง สำเร็จ ลักษณะ รัชสมัย ย่อยสลาย เสน่หา ขนมครก เฮอร์คอร์ย ตาลโตนด รัชยา ฉวัดเฉวียน

1.3 คำที่สะกดด้วยตัวการ์นต์ จำนวน 14 คำ ประกอบด้วย บุษยไปรษณีย์ ชำรงก์ เถววัลย์ ฟิงเทศน์ อุทาหรณ์ สูญพันธุ์ ประโยชน์ คาร์โบไฮเดรต กฎเกณฑ์ พิสูจน์ บริสุทธิ ปฐมฤกษ์ ภาพยนตร์ ไพโรสณซ์

1.4 คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 21 คำ ประกอบด้วย สาหัส พเนจร อัยยาศัย สำเร็จรูป หัตถกรรม กตัญญู ลำธาร ศรัทธา บรรพบุรุษ เทพบุตร สุจริต เทศบาล มรรยาท ทรัพยากร ปฏิภูม สามารถ สุขภาพ เกสร อุบัติเหตุ อิสลาม

2. การพัฒนาทักษะการสะกดคำยาก หมายถึง การเพิ่มพูนทักษะการสะกดคำยากให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมู อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ให้สามารถเขียนคำควบกล้ำ คำที่มีอักษรนำ คำที่สะกดด้วยตัวการ์นต์ และคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา โดยใช้แบบฝึกทักษะและกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

3. แบบฝึกทักษะ หมายถึง แบบฝึกทักษะการสะกดคำยากที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้สำหรับฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำยากให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมู อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ให้สามารถอ่านและเขียนคำควบกล้ำ คำที่มีอักษรนำ คำที่สะกดด้วยตัวการ์นต์ และคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาโดยแยกแบบฝึกทักษะออกเป็น 4 ชุด ตามคำยากที่นักเรียนเขียนผิด คือ

3.1 ชุดที่ 1 คำควบกล้ำ จำนวน 21 คำ แบ่งเป็น 3 ชุดย่อย ใช้เวลาสอน 6 ชั่วโมง

3.2 ชุดที่ 2 คำที่มีอักษรนำ จำนวน 14 คำ แบ่งเป็น 2 ชุดย่อย ใช้เวลาสอน 4 ชั่วโมง

3.3 ชุดที่ 3 คำที่สะกดด้วยตัวการันต์ จำนวน 14 คำ แบ่งเป็น 2 ชุดย่อย ใช้เวลาสอน 4 ชั่วโมง

3.4 ชุดที่ 4 คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 21 คำ แบ่งเป็น 3 ชุดย่อย ใช้เวลาสอน 6 ชั่วโมง

4. กระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยแบ่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมู อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ที่เรียนตามแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่เรียนเก่ง กลุ่มนักเรียนที่เรียนปานกลาง และกลุ่มนักเรียนที่เรียนอ่อน เพื่อให้สามารถเขียนคำควบกล้ำ คำที่มีอักษรนำ คำที่สะกดด้วยตัวการันต์ และคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา

5. การเขียนสะกดคำ หมายถึง เขียนคำควบกล้ำ คำที่มีอักษรนำ คำที่สะกดด้วยตัวการันต์ และคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 พิมพ์ครั้งที่ 6 พ.ศ. 2539

6. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ หมายถึง ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้สำหรับฝึกทักษะการสะกดคำยากให้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมู อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 มีระดับประสิทธิภาพที่จะช่วยให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 80/80 ดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละ 80 ของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากคะแนนแบบทดสอบท้ายแบบฝึกทักษะแต่ละชุด ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ (E₁)

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละ 80 ของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₂)

7. แบบทดสอบย่อย หมายถึง แบบทดสอบท้ายแบบฝึกทักษะการสะกดคำยาก เป็นแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 4 ชุด โดยชุดที่ 1 และ 4 ชุดละ 18 ข้อ รวม 36 ข้อ และชุดที่ 2 และ 3 ชุดละ 12 ข้อ รวม 24 ข้อ รวมทั้งหมด 60 ข้อ

8. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งเป็นแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

9. ดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index : E.I.) หมายถึง คะแนนความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมู อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ที่สามารถเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้น หลังจากเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำยากและกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

10. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนบ้านหัวหมู อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

- 10.1 นักเรียนที่เรียนเก่ง หมายถึง นักเรียนที่มีคะแนนผลการเรียนระหว่าง 3.00-4.00 จำนวน 7 คน
- 10.2 นักเรียนที่เรียนปานกลาง หมายถึง นักเรียนที่มีคะแนนผลการเรียนระหว่าง 2.00-2.99 จำนวน 7 คน
- 10.3 นักเรียนที่เรียนอ่อน หมายถึง นักเรียนที่มีคะแนนผลการเรียนระหว่าง 1.00-1.99 จำนวน 8 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนที่เรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำยากและกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้รับการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพ สามารถเขียนคำควบกล้ำ คำที่มีอักษรนำ คำที่สะกดด้วยตัวการ์นต์ และคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา
2. แบบฝึกทักษะการสะกดคำยากที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและพัฒนาให้มีประสิทธิภาพ มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับเหมาะแก่การนำไปใช้สอน
3. แบบฝึกทักษะการสะกดคำยากและกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ช่วยให้นักเรียนที่เรียนอ่อนและปานกลางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น
4. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาแบบฝึกทักษะเนื้อหาอื่นๆ ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ